

tajnen til at sende nogle Raketter tilvejs, og nu vil jeg bede Dem, om De vil gøre mig den Glæde at staa oppe i Deres Vindu og se paa dem.“

„Klokken elleve! Men paa den Tid ligger jeg forhaabenlig og sover paa mit grønne Øre, Hr. Mohn! Og det skulde De vist ogsaa helst gøre.“

„Naar jeg nu ber Dem om det som en allersidste Gunstbevisning. Det skal nok blive et Fyrværkeri, som er Dem værdigt. Jeg veed, man kan købe den Slags Ting hos Styrmandene, naar Kaptajnen giver Lov til det. Og det gør han altid, naar det er stille og klart Vejr.“

„Hr. Mohn! Hvad tror De egenlig, Deres Hr. Fader vilde sige til, at De smed saa mange dejlige Penge op i Luften til ingen Verdens Nytte?“

„Til ingen Nytte? Dersom jeg kan gøre Dem en Glæde med det?“

„Jamen det kan De ikke.“

„Ikke? ... Det var kedeligt. Hvad skal jeg saa gøre? ... Vil De heller ikke give mig Lov til at skrive til Dem, naar jeg nu kommer til Ægypten? Jeg vil saa gerne fortælle Dem om alt, hvad jeg oplever.“

„Sig mig, Hr. Mohn, hvor gammel er De i Grunden?“

„Det Spørgsmaal gør man ikke et Menneske i min Alder — det veed De godt. Giver De mig saa Lov til at skrive?“

„Værsgod! Men jeg siger Dem paa Forhaand, at De ikke maa vente Svar. Jeg veed ikke noget værre end at skrive Breve.“